

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA GENERALNEGO

Warszawa, dnia 28. 02. 2019 r.

03980200151178
RPW/6030/2019 P
2019-03-01

01.02.2019
6030/2019p
PK IV Ksk 127.2019
PK IV Sn 346.2019

**Pani
Maria Koc
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej**

Stanisława Pani Kamrzałek

W odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 30 stycznia 2019 r. o nr BPS/043-71-2037/19, przekazane do Prokuratury Krajowej przy piśmie Dyrektora Biura Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 lutego 2019 roku, nr BM-I.0520.81.2019, przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez Pana senatora Czesława Ryszkę na 71. posiedzeniu Senatu RP w dniu 24 stycznia 2019 r., dotyczącego skazanego M G., uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2005 r., w sprawie o sygn. akt III K 8/04, Sąd Rejonowy w Ł. uznał M G. za winnego tego, że w dniu 31 grudnia 1998 r. w Ł., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Bank

Oddział w M. i w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 2.788 zł poprzez zawarcie umowy kredytowej o nr 854354 na zakup mebli, bez zamiaru wywiązywania się z warunków tejże umowy, to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i skazał go na podstawie tego przepisu na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby. Ponadto, na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody. Orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się z dniem 24 lutego 2005 r.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2007 r. ten sam Sąd, w sprawie o sygn. akt III Ko 260/07, na podstawie art. 75 § 1 k.k., wobec popełnienia przez M G.

w okresie próby podobnego przestępstwa umyślnego, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności, zarządził wobec niego wykonanie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt V Ko 83/14, wznowiono zakończone prawomocnym wyrokiem postępowanie Sądu Rejonowego w Ł. w sprawie o sygn. akt III K 8/04 - na korzyść skazanego M G.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 czerwca 2016 r., sygn. akt III K 318/14, M G. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i wymierzono mu na podstawie tego przepisu, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby.

Przywołane rozstrzygnięcie zostało zaskarżone wyłącznie przez obrońcę, na korzyść oskarżonego. W apelacji podniesiono dwa zarzuty, a mianowicie obrazę prawa procesowego i błąd w ustaleniach faktycznych. Nie kwestionowano zastosowanego przez Sąd art. 4 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Ł. nie podzielił stanowiska skarżącego, co do podniesionych przez niego zarzutów i wyrokiem z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt V Ka 1161/16, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Z powyższego wynika, że przypisany sprawcy czyn zabroniony został popełniony w dniu 31 grudnia 1998 r., natomiast wyrok sądu I instancji został wydany w dniu 13 czerwca 2016 r. Tak więc, w chwili wyrokowania, z uwagi na zmianę przepisów prawa karnego materialnego we wskazanym czasookresie (od dnia 31 grudnia 1998 r. do dnia 13 czerwca 2016 r.), Sąd był zobowiązany do uwzględnienia reguł zawartych w przepisie intertemporalnym - art. 4 § 1 k.k.

Zgodnie ze wskazaną normą prawną, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. akt IV KK 188/17, Lex nr 2435659, stwierdzono, iż względność ustaw karnych, o której mówi

przepis art. 4 k.k., winna być oceniona nie hipotetycznie, abstrakcyjnie, lecz poprzez porównanie konkretnej sytuacji na tle obydwu aktów prawnych.

W niniejszej sprawie nie można stwierdzić, jakie okoliczności przesądziły o wyborze zastosowanej normy prawnej w sytuacji kolizji ustaw w czasie, gdyż w pisemnych uzasadnieniach rozstrzygnięć sądów obu instancji nie ma jakichkolwiek rozważań w tym zakresie.

Biorąc jednak pod uwagę, że sąd meriti wymierzył M: G. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a sprawca w czasie popełnienia przestępstwa - w dniu 31 grudnia 1998 r. - nie był skazany na karę pozbawienia wolności (pierwszy z kilkunastu wyroków z karą izolacyjną został wydany w dniu 7 kwietnia 1999 r.), ustawa nowa wydawać by się mogła względniejsza dla sprawcy, w szczególności, jeśli weźmie się pod uwagę normę art. 70 § 1 k.k., która dopuszcza warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres próby, który maksymalnie jest oznaczony na 3 lata. Natomiast przepis ten w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., który został przez Sąd zastosowany – art. 70 § 1 pkt 1 k.k. - przewidywał zawieszenie wykonania takiej kary na okres próby od 2 do 5 lat.

Jednakże należy wziąć pod uwagę, że ustawa obowiązująca w chwili wyrokowania, w art. 72 § 1 k.k., zobowiązywała Sąd, w przypadku nie orzeczenia środka karnego (jak w niniejszej sprawie), do nałożenia co najmniej jednego obowiązku tam wymienionego, czego nie przewidywała wskazana norma, w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. Przepis zawarty w art. 72 § 1 k.k. miał bowiem wówczas charakter fakultatywny, a nie jak obecnie obligatoryjny.

Aktualnie nie ma w zasadzie w polskim porządku prawnym, jak to określił w Komentarzu do art. 70 k.k. (Lex - stan prawny na dzień 1 sierpnia 2016 r.) Andrzej Zoll, prostego warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż w każdym przypadku mają być nałożone obowiązki o charakterze probacyjnym, chyba że stosowane są środki karne, których w omawianej sprawie nie orzeczono.

Nałożenie na oskarżonego jednego lub kilku wskazanych tam obowiązków było przy tym niedopuszczalne w świetle wznowienia postępowania karnego na korzyść M G., gdyż w uchylonym wyroku takiego obowiązku nie orzeczono i dlatego

względniejsza dla niego była ustawa karna w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Nadto, zgodnie z art. 443 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k., w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego. W niniejszej sprawie, jak podano wyżej, wznowienie nastąpiło na korzyść skazanego i dlatego nowy wyrok nie mógł być surowszy od poprzedniego.

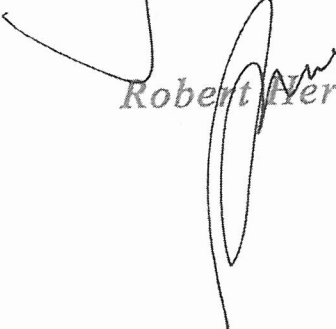
Reasumując należy stwierdzić, że nie stwierdzono podstaw do zarzucenia Sądowi II instancji przeprowadzenie nierzetelnego postępowania odwoławczego poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu meriti, jako wydanego z obrażą art. 4 § 1 k.k., w sytuacji, gdy zastosowanie ustawy z chwili wyrokowania pogorszyłoby jego sytuację prawną w stosunku do wyroku, który stracił moc prawną w wyniku wznowiona postępowania karnego na jego korzyść, poprzez obligatoryjne nałożenie na M G. obowiązku lub obowiązków określonych w art. 72 § 1 k.k.

Jak wyżej wspomniano podmiot fachowy, jakim jest obrońca oskarżonego nie podniósł w swojej skardze apelacyjnej zarzutu obrazy prawa materialnego, w związku z czym Sąd II instancji nie miał obowiązku odnieść się do tej kwestii w sposób szczegółowy, a jedynie stwierdził, że kara nie jest rażąco niewspółmiernie surowa i została prawidłowo uzasadniona przez sąd meriti. Z powyższego można wnioskować, że sąd kontrolujący podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że dla sprawcy ustawą względniejszą jest ustawy poprzednio obowiązująca.

Z przedstawionych wyżej powodów nie stwierdzono wystąpienia okoliczności uzasadniających wniesienie kasacji na korzyść skazanego M G., od prawomocnego rozstrzygnięcia zapadłego w niniejszej sprawie.

Ponadto uprzejmie informuję Panią Marszałek, że po dokonaniu w Wydziale Skargi Nadzwyczajnej Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej, analizy akt przedmiotowej sprawy ustalono, że brak jest podstaw do wniesienia skargi nadzwyczajnej na korzyść skazanego M G., określonych w art. 89 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5, ze zm.), zarówno w zakresie przesłanki ogólnej, to jest zapewnienia zgodności orzeczenia z zasadą

demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, jak i przesłanek szczególnych, to jest naruszenia zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określonego w Konstytucji lub rażącego naruszenia prawa przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub oczywistej sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Z wyznaczeni sędziów

Robert Hernand

